ЗМІСТ

Пісня для тебе. Пісня для тебе

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

Юна Ремі знає все про все, принаймні так вважають її подруги. Здається, дівчині до снаги розв’язати будь-які проблеми й на роботі, й у родині, й в особистому житті. Але щоб у останній царині проблем не виникало взагалі, дівчина тримає під контролем усе: від обрання хлопця до поетапного розвитку їхніх стосунків, що обов’язково мають чітко окреслений фінал

ВІД АВТОРКИ БЕСТСЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ NEW YORK TIMES

Пісня для тебе

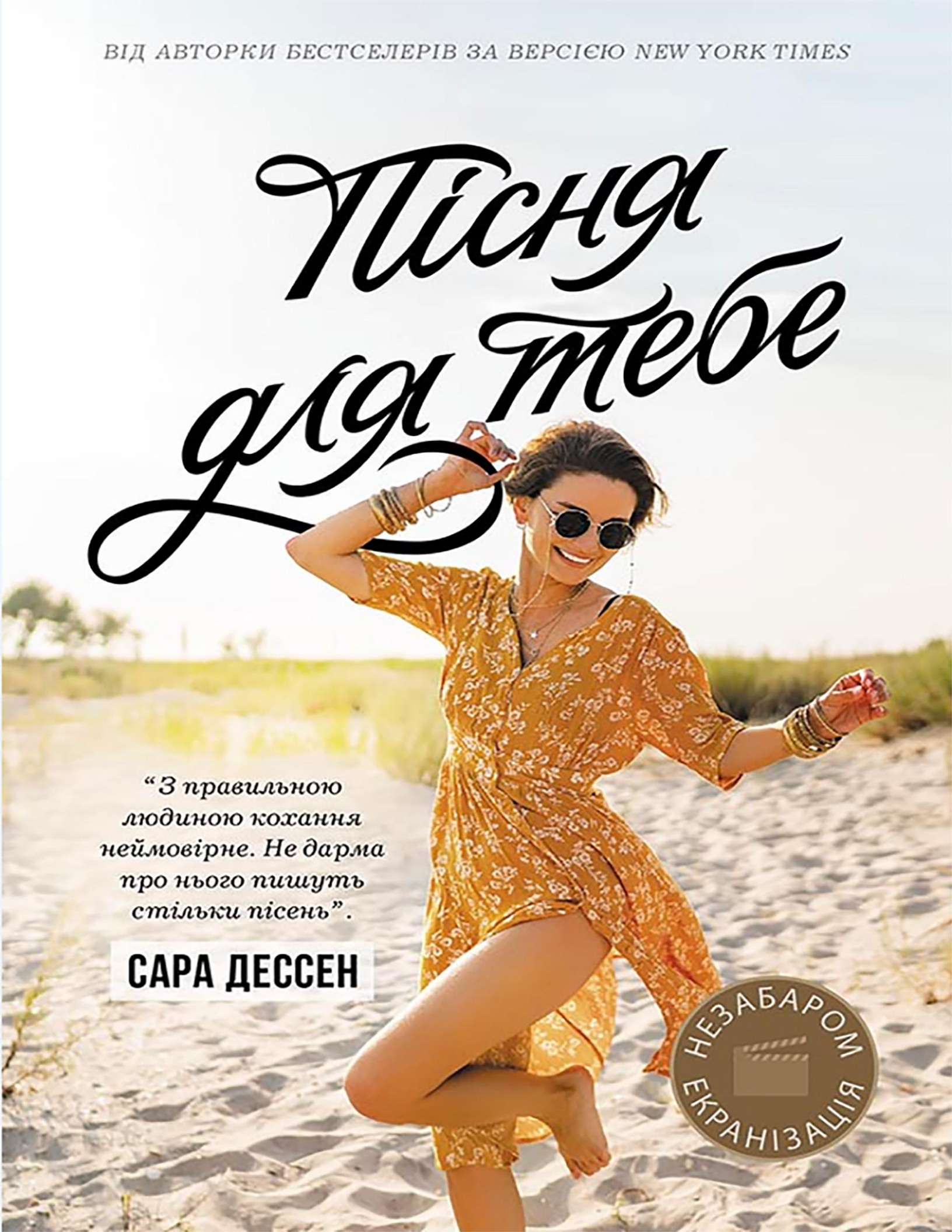

"З правильною людиною кохання неймовірне. Не дарма про нього пишуть стільки пісень".

САРА ДЕССЕН

НЕЗАБАРОМ ЕКРАНІЗАЦІЯ

Лише початок

Здається, я тобі подобаюся, — сказав він, коли я наступила комусь на ногу і той хтось скрикнув. Я йшла далі.

— Зовсім ні, — відповіла я, нарешті помітивши Джесс за столиком у кутку.

Подруга підпирала рукою голову й мала вкрай знуджений вигляд. Коли ж вона помітила мене, то показала жестом «якого біса?», та я лише похитала головою.

— Хто цей хлопець? — гукнула позаду мене Хлоя.

— Ніхто, — відповіла я.

— Декстер, — відказав він і трохи розвернувся, простягаючи їй руку. Але від мене досі не відставав. — Як справи?

— Добре, — стривожено відповіла Хлоя. — Ремі?

— Іди далі, — гукнула я до неї, оминаючи двох хлопців із дредами. — Зрештою він втратить інтерес.

— Дарма ти в мене не віриш, — радісно відказав Декстер. — Це лише початок.

•

«Ремі та Декстер (особливо Декстер) вистрибують зі сторінок і потрапляють простісінько в серця читачів, які мріятимуть, щоб схожа романтична історія трапилася і з ними».

Booklist

«У розпал зими я нарешті зрозумів, що в мені живе непереможне літо».

Альберт Камю

«Вона скоро повернеться. Вона просто пише».

Керолайн

Червень

Розділ перший

Пісня називається «Колискова». На цей момент я чула її, мабуть… ох, мільйон разів. Чи приблизно стільки. Упродовж усього мого життя мені розповідали, як тато написав цю пісню в день, коли я з’явилася на світ. Він саме був у дорозі, десь у Техасі. Тоді вони з мамою вже розбіглися. У розповіді йшлося про те, як тато, почувши про моє народження, взяв свою гітару й придумав пісню просто в номері «Мотелю 6». Це забрало в нього лише годину. Декілька акордів, два куплети й приспів. Тато писав музику все своє життя, але в результаті його знали лише завдяки одній пісні. Навіть після смерті він був творцем одненького диво-хіта. Ну, або двох, якщо враховувати й мене.

Тепер ця пісня лунала десь над головою, поки я сиділа на пластиковому стільці в автосалоні. Був саме перший тиждень червня. Погода тішила теплом, усе довкола розквітало, і врешті забуяло найсправжнісіньке літо. Що, звісно, означало одне: настала пора, коли моя мама знову вийде заміж.

Це вже вчетверте чи навіть уп’яте, якщо враховувати й мого тата. Я цього не робила. Але мама все ж вважала їхній союз шлюбом, якщо церемонію посеред пустелі, що її провів перший-ліпший незнайомець, якого зустріли на зупинці, взагалі можна сприймати як офіційну. Для мами так і було. Та все ж вона змінює чоловіків так само, як інші жінки змінюють колір волосся: через нудьгу, апатію чи мріючи, що наступна людина раз і назавжди зможе все виправити. Раніше, коли я була молодшою й небайдужою до свого походження, то запитувала про тата й просила розповісти, як вони познайомилися. Але мама лише зітхала, недбало змахувала рукою й казала:

— Ох, Ремі, то ж були 70-ті. Сама знаєш, що то за часи.

Чомусь мама завжди думала, що мені все про все відомо. Але вона помилялася. Мої знання про 70-ті роки обмежувалися тим, що нам розповідали в школі та показували на каналі History: В’єтнамська війна, президент Картер та диско. А про свого батька я не знала нічого,

крім того, що він автор «Колискової». З дитинства ця пісня лунала на фоні рекламних роликів і фільмів, на весіллях, у топах радіостанцій. Мого батька вже й немає на світі, однак «Колискова» — солоденький, тупий і взагалі ніякий хіт — живе далі своїм життям. Згодом вона переживе й мене.

І лише на середині другого приспіву Дон Девіс, власник «Дон Девіс Моторс», висунув голову з-за дверей свого кабінету й глянув на мене.

— Ремі, люба, вибач, що змусив чекати. Заходь.

Я підвелася й рушила до нього. За вісім днів Дон стане моїм вітчимом, приєднавшись до не надто ексклюзивної когорти чоловіків. Він був першим продавцем автівок, другим Близнюком за гороскопом і єдиним, хто мав власні кошти. З мамою вони познайомилися ось тут, у кабінеті Дона, коли ми приїхали сюди, аби купити їй нову «кемрі». Я взялася допомогти мамі, адже добре знала її. Вона з радістю купила б автівку за оголошеною вартістю, переконана, що це чітко встановлена ціна, так само, як і та, яку просять за апельсини чи туалетний папір у супермаркеті. А продавці, звісно ж, промовчали б, адже моя мама доволі знаменита й усі вважають її багатійкою.

Перший продавець мав такий вигляд, ніби лише вчора закінчив коледж, і він мало не зомлів, коли побачив, як мама повальсувала до останньої моделі з повною комплектацією, а потім запхала голову в салон, аби відчути запах новісінької автівки. Вона глибоко вдихнула, усміхнулась і з характерною для себе бундючністю оголосила:

— Я її беру!

— Мамо, — прошипіла я, намагаючись не скрипіти зубами.

Але мамі ж краще знати. Протягом усієї поїздки до салону я готувала її, давала конкретні інструкції: що говорити, як поводитися й діяти, аби укласти вигідну угоду. Мама ж постійно запевняла, що слухає мене, навіть коли вовтузилась із панелькою кондиціонера й бавилася з автоматичними вікнами моєї машини. Можу заприсягтися, вона не рвалася б купувати собі нове авто, якби напередодні у мене не з’явилося своє.

Отже, коли мама зіпсувала наш план, я мусила самостійно братися до справи. Тому почала розпитувати у продавця все напряму, що спричинило в нього неабияке хвилювання. Він повсякчас зиркав на маму позаду мене, наче я була її надресированим песиком, якому

можна наказати «сидіти». Мені не звикати. Та щойно продавець став кривитися від зусиль продати автівку, перед нами з’явився Дон Девіс власною персоною. Він миттю заштовхав нас до свого кабінету, а вже через 15 хвилин по вуха закохався в мою маму. Поки ця парочка сиділа й пускала одне одному бісики очима, я передала Донові три тисячі баксів та змусила його докинути план техобслуговування, додаткове покриття герметиком та програвач. Це була найвигідніша угода в історії «тойоти», але ніхто цього не помітив, адже мама очікувала, що я візьму все на себе, чим би воно не було. Хай там як, але саме я є маминою бізнес-менеджеркою, терапевткою, різноробочою, а тепер іще й весільною координаторкою. Як же мені пощастило, ага.

— Отже, Ремі, — мовив Дон, коли ми обоє сіли: він — за стіл у свій великий шкіряний трон, що вертівся врізнобіч, а я — на надзвичайно незручний стілець навпроти, який помістили тут для того, аби клієнт не затягував із торгами й швидше завершував покупку.

Усе в цьому салоні було влаштовано так, аби промивати покупцям мізки. Як-от пам’ятки, які заохочували продавців до хороших угод і які «випадково» залишали саме там, де їх зможуть прочитати клієнти. А самі кабінети були розташовані так, аби ти міг з легкістю «підслухати», як продавець випрошує у свого менеджера зробити вам вигідну пропозицію. А ще вікно, перед яким я сиділа, виходило на ту частину майданчика, де люди забирали свої щойно придбані автівки. Що кілька хвилин один із продавців підводив покупця в центр цієї «вітрини», передавав йому новесенькі блискучі ключі, а потім з доброзичливою усмішкою проводжав його поглядом, поки той, немов у якійсь рекламі, виїжджав у захід сонця. Повне лайно.

Дон тим часом посовався в кріслі й поправив краватку. Це був огрядний чоловік із пишним черевом і невеликою лисиною. Трохи пухкий, так би мовити. Але він обожнював мою маму, бережи його боже.

— Що тобі потрібно від мене сьогодні?

— Що ж, — відповіла я й потяглася в задню кишеню, дістаючи свій список. — Я двічі передзвонила у магазин смокінгів — вони чекатимуть тебе цього тижня на остаточну примірку. Кількість запрошених на репетиційну вечерю більш-менш чітка — сімдесят п’ять осіб. І до понеділка треба віддати решту завдатку працівникам кейтерингу.

— Добре, — Дон висунув шухляду й дістав звідти шкіряну папку, де зберігалася його чекова книжка. Опісля він потягнувся в кишеню свого піджака по ручку. — Скільки за кейтеринг?

Я опустила погляд на свій аркуш, ковтнула й відповіла:

— П’ять тисяч.

Він кивнув і став писати. Для Дона п’ять тисяч баксів — це взагалі не гроші. Навіть той факт, що на весілля доведеться викинути десь двадцятку, його, схоже, також не надто бентежив. Додайте сюди вартість ремонту нашого будинку, який зробили для того, аби ми могли жити всі разом як одна щаслива сімейка, борг за пікап, який Дон пробачив моєму братові, а також щоденні витрати на проживання з моєю матір’ю. Це справді чималі інвестиції. Втім, знову ж таки, це перше весілля Дона, його перший шлюб. Він новачок у цьому. А от моя сім’я вже давно набула статусу професіоналів.

Дон відірвав чек, посунув його до мене, усміхнувся й запитав:

— Що ще?

Я знову звірилася зі своїм списком.

— Добре, схоже, залишився лише вибір гурту. Працівники бенкетної зали питали…

— Усе під контролем, — змахнув він рукою. — Гурт буде. Перекажи мамі, щоб не хвилювалася.

Я усміхнулась у відповідь, оскільки Дон від мене цього й очікував, проте ми обоє знали, що мама геть не переймалася цим весіллям. Вона обрала сукню, визначилася з квітами, а решту перекинула на мене, адже стверджувала, що для роботи над її останньою книжкою потрібна кожна вільна секунда. Але річ у тім, що мама просто ненавиділа деталі. Вона обожнювала занурюватися в проєкти, старанно працювати над ними приблизно десять хвилин, але потім різко втрачала будь-яку зацікавленість. По всьому нашому будинку валялися невеличкі купи речей, які колись привернули мамину увагу: набори для ароматерапії, програма для створення власного родинного дерева, японські кулінарні книжки, акваріум, покритий з чотирьох боків водоростями, у якому плавала одна-єдина біла рибка, яка вижила, з’ївши всіх інших.

Більшість людей списувала дивну поведінку мами на той факт, що вона письменниця, немов це все якось пояснювало. Як на мене, то це просто відмовка. Тобто нейрохірурги теж можуть бути божевільними,

проте ніхто ж не каже, що це нормально. Але, на мамине щастя, так думала лише я.

— …так скоро! — мовив Дон, тицяючи пальцем по календарю. — Ти можеш у це повірити?

— Ні, — відповіла я, міркуючи, якою була перша частина його речення. А потім додала: — Просто неймовірно.

Він усміхнувся у відповідь, а потім знову опустив погляд на календар, де, як я тепер помітила, дата весілля — 10 червня — була кілька разів обведена різнокольоровими ручками. Що ж, навряд чи можна звинувачувати Дона у хвилюванні. Він був уже в тому віці, коли більшість його друзів махнула рукою на шанс його одруження. Останні п’ятнадцять років Дон прожив на самоті у кондо поряд із шосе, а коли не спав, то продавав більшу кількість «тойот», аніж будь-хто інший у штаті. А тепер за дев’ять днів він отримає не лише Барбару Старр, видатну авторку любовних романів, а й на додаток цілий комплект — мого брата Кріса й мене. І Дон цьому радів. Це справді неймовірно.

Цієї ж таки миті гучно загудів інтерком на столі, звідки долинув жіночий голос.

— Доне, у Джейсона в дії вісім-п’ятдесят сім. Потрібно, щоб ти втрутився. Запросити їх до твого кабінету?

Дон зиркнув на мене, а потім натиснув кнопку й відповів:

— Звісно. Дай мені п’ять секунд.

— Вісім-п’ятдесят сім? — перепитала я.

— Це наш жаргон в автосалоні, — відказав він, встаючи.

Дон пригладив волосся, прикриваючи маленьку залисину, яку я помітила, коли він сидів. Позаду нього по той бік вікна розпашілий продавець простягнув жінці з малюком ключі від нової автівки. Вона взяла їх, а тим часом дитина смикала маму за спідницю, намагаючись привернути до себе увагу. Здавалося, жінка цього не помітила.

— Не хочеться тебе випроваджувати, але…

— Я вже все, — сказала я, засовуючи список до кишені.

— Я дуже ціную все, що ти для нас робиш, Ремі, — мовив Дон, обходячи свій стіл.

Він по-батьківськи поклав долоню мені на плече, а я тим часом намагалася не згадувати всіх тих колишніх відчимів, які робили те саме: така ж важка рука й той самий вкладений сенс. Вони теж думали, що залишаться в нашому житті назавжди.

— Без проблем, — відповіла я.

Дон прибрав руку й відчинив для мене двері. У коридорі на нас чекав продавець разом із тим самим вісім-п’ятдесят сім — клієнтом, який досі не певен щодо покупки, як я зрозуміла — низенькою жіночкою у світшоті з принтом кошеняти, яка міцно стискала свою-сумочку.

— Доне, — м’яко промовив продавець, — це Рут, і ми докладаємо всіх зусиль, аби сьогодні вона стала власницею новенької королли.

Рут знервовано переводила погляд з Дона на мене, а потім знову на Дона.

— Я лише… — прошепотіла вона.

— Рут, Рут, — м’яко перебив її Дон, — присядьмо на хвилинку й поговорімо про те, що ми можемо для вас зробити, гаразд?

— Саме так, — луною повторив продавець і легенько підштовхнув її вперед. — Лише поговоримо.

— Добре, — невпевнено відказала Рут і попрямувала до кабінету Дона.

Проходячи повз, вона зиркнула на мене так, неначе я теж брала участь у цій схемі, а єдиним моїм завданням було не вигукнути, аби вона бігом, не озираючись, тікала звідтіля.

— Ремі, — тихенько пробурмотів Дон, помітивши наш зоровий контакт, — побачимося пізніше, добре?

— Так, — відповіла я, спостерігаючи, як Рут зайшла в кабінет.

Продавець направив її до незручного стільця навпроти вікна. Цієї ж миті якась азійська парочка залізала у свій новий пікап. Обоє усміхалися, регулюючи сидіння й захоплюючись інтер’єром автівки: жінка опустила сонцезахисний козирок, аби роздивитися своє відображення у дзеркальці. Парочка глибоко дихала, всотуючи запах нового авта, а чоловік запхав ключ у замок запалювання. Потім вони виїхали із салону, дорогою махаючи на прощання продавцеві. І знову цей захід сонця.

— Отже, Рут, — заговорив Дон, вмощуючись у своєму кріслі. Двері до кабінету почали зачинятись, тому я ледве встигла роздивитися його обличчя. — Що мені зробити, аби вас ощасливити?

Я вже наполовину перетнула зал автосалону, коли раптом згадала, як

мама дуже-дуже сильно просила нагадати Донові про сьогоднішню коктейльну вечірку. Її нова редакторка, яка опинилася в місті нібито проїздом з Атланти, вирішила заскочити цього вечора на гостину й поспілкуватися. Та правда полягала в тому, що мама заборгувала своєму видавцеві роман, і всі стали трохи нервувати з цього приводу.

Я розвернулася й попрямувала назад коридором до кабінету Дона. Двері були досі зачинені, а за ними вчувалося бурмотіння голосів.

Годинник на протилежній стіні скидався на шкільний — великі чорні цифри й тремтлива секундна стрілка. Уже п’ятнадцять хвилин по першій. Минув лише день після мого випуску із середньої школи, і ось де я була — вочевидь не валялася на пляжі чи відсипалася після похмілля, як усі інші. А натомість виконувала весільні доручення, як наймана працівниця, поки моя мама лежала на своєму величезному ортопедичному матраці зі щільно запнутими шторами й отримувала свій надважливий для творчого процесу сон.

І цього було достатньо, аби відчути те повільне вируюче палахкотіння в шлунку, яке завжди з’являлося тоді, коли я помічала, як сильно переважувала чаша терезів на її користь. Це або почуття образи, або ж моя давня виразка давалася взнаки. Хоча, може, і те, й інше. Фонова музика над головою заграла голосніше, немов хтось грався з перемикачем гучності, тож тепер мене оглушувала пісня у виконанні Барбри Стрейзанд. Я закинула ногу на ногу, заплющила очі й уп’ялася пальцями в підлокітники пластикового стільця. «Ще кілька тижнів потерпіти, — казала я собі, — і я поїду звідси».

Цієї миті хтось різко вскочив у стілець ліворуч від мене й штовхнув мене боком об стіну. Від різкого удару я вдарилася ліктем об ліпнину, саме тією «смішною кісткою», після чого по всій руці аж до самісіньких пальців відчувається поколювання. І буквально вмить я розлютилася. Дуже. Неймовірно, що достатньо лише одного поштовху, щоб так сильно розгнівати людину.

— Якого *дідька*?! — рикнула я, відштовхнувшись від стіни й готуючись відірвати голову першому-ліпшому тупому продавцеві, який вирішив примоститися поряд зі мною.

Лікоть і досі гудів, і я відчула, як поволі червоніло моє обличчя, починаючи від самої шиї. Поганий знак. У мене ще той норов.

Повернувши голову, я побачила зовсім не продавця. Там сидів хлопець мого віку з чорним кучерявим волоссям та в яскравій

оранжевій футболці. І з якоїсь причини він усміхався.

— Привіт, — радісно відказав він. — Як поживаєш?

— У тебе якісь проблеми? — відрізала я, потираючи лікоть.

— Проблеми?

— Ти штовхнув мене в стіну, придурку.

Він спантеличено закліпав.

— Господи, — врешті мовив він. — Оце ти *слова добираєш*.

Я зиркнула на нього. «Не той день, друже, — подумала я. — Ти обрав для знайомства не той день».

— Річ у тім, — вів далі він, ніби ми разом обговорювали погоду чи світову політику, — що я побачив тебе в залі. Стояв он там, біля вітрини з шинами.

Певна, що цієї ж миті я вирячилася на нього. Проте хлопчина говорив далі:

— Я раптом подумав, що ми маємо щось спільне. Це якась природна хімія, так би мовити. І я відчув, що має статися щось визначне. Між нами обома. Що ми насправді створені одне для одного.

— І ти це зрозумів, — уточнила я, — стоячи біля вітрини з шинами?

— А ти цього не відчула? — перепитав він.

— Ні. Проте я відчула, як ти вгатив мене об стіну, — незворушно відказала я.

— Це, — мовив він, стишуючи голос і нахиляючись ближче, — було ненавмисно. Необачно. Просто невдалий результат, спричинений ентузіазмом, який я відчував, збираючись заговорити з тобою.

Я лише знову витріщилася на нього. Над головою тепер дзеленчала й бухкала жвава версія музичної заставки «Дон Девіс Моторс».

— Іди геть, — сказала я хлопцеві.

Він знову усміхнувся, проводячи рукою по волоссю. Фонова музика над головою наростала до крещендо, динамік потріскував, наче за мить мало статися коротке замикання. Ми обоє глянули вгору, а потім одне на одного.

— Знаєш що? — мовив хлопець, вказуючи на динамік, який знову затріскотів, цього разу ще гучніше, а потім зашипів, після чого музична заставка заволала на повну гучність. — Віднині й назавжди, — хлопець знову тицьнув пальцем угору, — це буде наша з тобою пісня.

— Господи, — відказала я, й цієї ж миті була врятована, алилуя, адже двері в кабінет Дона відчинилися, і звідти вийшли Рут зі своїм продавцем.

Жінка тримала цілий стос документів, а втомлене обличчя виражало приголомшення через щойно втрачені тисячі доларів. Зате тепер вона стала власницею безкоштовного брелока для ключів з несправжньої позолоти.

Я встала. Хлопець поряд теж схопився на ноги.

— Чекай, я лише хочу…

— Доне? — гукнула я, ігноруючи хлопця.

— Візьми це, — мовив він і схопив мене за руку.

Перш ніж я встигла відреагувати, хлопець розтиснув мою долоню, витягнув зі своєї задньої кишені ручку й став — я не жартую — виводити своє ім’я й номер телефону між моїм великим та вказівним пальцями.

— Ти божевільний, — відрізала я й висмикнула руку, через що останні цифри на руці розмазалися, а ручка вилетіла з хлопцевих рук. Вона гучно вдарилась об підлогу й закотилася під автомат із жуйками, що стояв неподалік.

— Гей, Ромео! — гукнув хтось із зали, після чого почувся регіт. — Нумо, чуваче, поїхали!

Я недовірливо глянула на хлопця. Хіба можна так не поважати чужі кордони? Я проливала напої на хлопців, які терлися об мене в клубі, мовчу вже про тих, хто смикав за руку й намагався на ній щось написати.

Він озирнувся на залу, а потім знову глянув на мене.

— До зустрічі, — сказав він і широко всміхнувся.

— Ще чого, — відрубала я, та хлопець, обминаючи пікап і мікроавтобус у залі, вже мчав до скляних дверей входу, де біля бордюру на нього чекав заведений побитий білий фургон.

Задні дверцята відчинилися, і хлопець ступив крок, аби залізти всередину. Проте тієї миті фургон різко рвонув уперед і спинився, а хлопець спіткнувся. Він зітхнув, поклав руки на стегна й глянув у небо, після чого знову схопився за ручку дверцят і спробував залізти всередину. Та фургон іще раз різко рушив, тепер ще й під акомпанемент чиїхось сигналів. Ця послідовність рухів продовжувалася по всій стоянці, що дуже розважило продавців у

салоні. Та згодом хтось висунув руку з фургона, пропонуючи хлопцеві допомогу, яку той вирішив ігнорувати. Пальці висунутої руки захиталися — спершу ледь-ледь, а потім сильніше, — і врешті хлопець потягнувся й схопився за неї, залізаючи в автівку. Дверцята захлопнулися, фургон іще раз просигналив і з пихканням виїхав з майданчика, вдаряючись глушником об асфальт.

Я опустила погляд на свою руку, де чорним чорнилом було виведено 933-54-ще щось-ще щось, а нижче лише одне слово. Господи, який неохайний почерк. Велике Д, а замість останньої букви пляма. І що за тупе ім’я?! Декстер.

Діставшись додому, я спершу почула музику. Класична вібруюча мелодія заповнювала дім голосінням гобоїв та плинними мотивами скрипок. А потім запахло свічками — різкий солодкий аромат ванілі, який змушував кривитися. І нарешті остання очевидна підказка — доріжка із зібганих папірців, розкиданих, немов хлібні крихти, у фоє та вздовж кухні, які вели простісінько до веранди.

«Дякувати Богу, — подумала я. — Вона знову пише».

Я кинула ключі на столик біля вхідних дверей і нахилилась, аби підняти паперову кульку біля своїх ніг. Потім розгорнула аркуш і рушила на кухню. Моя мама була дуже забобонною щодо своєї роботи й могла друкувати лише на старій побитій друкарській машинці. Ця машинка мандрувала з нею всією країною, адже колись мама працювала фрилансеркою в одній газеті Сан-Франциско, для якої писала музичні статті. Апарат шумів, щоразу дзеленчав, коли вона дописувала рядок, і мав такий вигляд, ніби був пережитком часів «Поні-експресу»{1}. Мама мала й новісінький потужний комп’ютер, проте чомусь використовувала його лише для того, щоб пограти в солітер.

На аркуші, що опинився в моїй руці, у верхньому правому кутку красувалася цифра 1, а сама оповідь розпочиналася в улюбленому маминому стилі.

Мелані належала до типу жінок, які люблять виклики. У своїй кар’єрі, коханні й навіть у душі вона вишукувала щось, що могло б дати їй відсіч, випробувати її рішучість і зробити перемогу вартою всіх

зусиль. Одного холодного листопадового дня, зайшовши в готель «Плаза», вона стягнула з волосся шалик і обтрусила його від дощу. Зустріч із Броком Доббіном не належала до її планів. Вона не бачилася з ним іще з Праги, де вони розійшлися так само погано, як і почали зустрічатися. Але тепер, коли минув рік, а до її весілля залишилося не так багато часу, він знову з'явився в місті. І вона прийшла сюди, щоб зустрітися з ним. Цього разу вона переможе. Вона була

Вона була… що? Після останнього слова на аркуші була лише чорнильна пляма, яка тягнулася вниз уздовж усієї сторінки аж до самого краю.

Дорогою я піднімала з підлоги зібгані аркуші й стискала їх у кульки. Вони не надто сильно відрізнялися один від одного. На одному місцем дії було зазначено Лос-Анджелес, а не Нью-Йорк, а на іншому Брок Доббін перетворився на Дока Броббіна, проте потім знову помінявся. Це дрібниці, проте моїй мамі завжди потрібен час, щоб набрати обертів. І щойно це ставалося, начувайтеся. Свою останню книжку вона дописала за три з половиною тижні, і цей роман був достатньо об'ємним, аби слугувати фіксатором для дверей.

І музика, і стукіт друкарської машинки стали гучнішими, коли я зайшла на кухню, де мій брат Кріс саме випрасовував на столі свою сорочку, відсунувши на один бік сільничку, перечницю та підставку для серветок.

— Привіт, — мовив він, прибираючи волосся з обличчя.

Кріс злегка підніс праску в повітря, й та гучно зашипіла у відповідь, після чого мій брат сильно притиснув її до комірця сорочки, пригладжуючи його краї.

— Як довго вона працює? — запитала я, дістаючи відро зі сміттям з-під раковини й викидаючи туди зібрані аркуші паперу.

Кріс знизав плечима, дозволивши прасці з шипінням випустити пару, й розім'яв свої пальці.

— Уже кілька годин, здається.

Я глянула повз нього через усю їдальню на веранду, звідки виднілися обриси мами, згорбленої над друкарською машинкою. Поряд із нею палахкотіла свічка. Як дивно спостерігати за нею в такі моменти. Мама голосно стукала по клавіатурі, кидаючись у роботу всім тілом, наче не могла витягнути потрібні слова назовні достатньо

швидко. І це триватиме кілька годин поспіль, поки вона не з’явиться із судомами в пальцях, болем у спині й добрячими п’ятдесятьма сторінками нового рукопису, яких, найімовірніше, буде достатньо, щоб задовольнити її редакторку з Нью-Йорку принаймні на якийсь час.

Я вмостилася за стіл і переглянула стосик пошти біля миски з фруктами, поки Кріс, перевернувши сорочку, повільно протягував праску по манжету. Він справді дуже повільно прасував. Настільки, що я вже неодноразово висмикувала праску з його рук, не в змозі терпіти, як довго він прасував лише комірець. Єдине, що дратувало мене більше, ніж неправильно виконана робота, це робота, яку виконували повільно.

— Важливий вечір сьогодні? — запитала я у брата.

Кріс нагнувся над сорочкою, зосереджено прасуючи передню кишеню.

— Дженніфер Енн сьогодні влаштовує звану вечерю, — відповів брат. — У стилі смарт-кежуал.

— Смарт-кежуал?

— Це означає, — повільно промовив він, зосереджуючись на своїй сорочці, — ніяких джинсів чи бомберів. Краватка — на свій розсуд. Щось таке.

Я завела очі вгору. Ще шість місяців тому мій брат не здатен був би пояснити, що таке офіційний стиль, мовчу вже про кежуал. Десять місяців тому, у його двадцять перший день народження, Кріса затримали на вечірці за продаж трави. І це точно не перше його зіткнення із законом: упродовж навчання в старших класах він кілька разів попадався на зломі та проникненні (з визнанням власної провини), один раз — на водінні в нетверезому стані (відпустили), і один — на незаконному зберіганні наркотичних речовин (громадські роботи та великий штраф, проте брат дивом уникнув серйозних наслідків). Але після того як його спіймали на вечірці, Кріс опинився за ґратами. Ув’язнення тривало лише три місяці, проте цього вистачило, аби добряче його налякати. Тож брат схаменувся й знайшов роботу в місцевому автосервісі «Джіффі Люб», де й познайомився з Дженніфер Енн. Дівчина саме приїхала на своєму «сатурні», щоб зробити техогляд автівки, яка встигла набрати пробіг тридцять тисяч миль.

Мама називала Дженніфер Енн «іще тією штучкою», адже дівчина не боялася нас і не переймалася, чи ми про це знаємо. Вона була маленькою, дуже метикуватою — хоч нам вкрай не хотілося це визнавати — білявкою, яка зуміла всього за шість місяців змінити брата так, як ми з мамою не змогли за 21 рік. Дівчина навчила його краще вдягатися, старанніше трудитися й правильніше розмовляти, зокрема вживати такі дивні нові терміни, як «нетворкінг», «багатозадачність» та «смарт-кежуал». Вона працювала на рецепції медичного центру, проте називала себе «офісною спеціалісткою». Дженніфер Енн уміла робити так, щоб усе звучало ліпше, ніж було насправді. Нещодавно я випадково почула її опис братової посади. За версією Дженніфер Енн, Кріс був «багаторівневим спеціалістом з автомобільних мастил», і звучало це так, неначе робота в автосервісі «Джіффі Люб» була на рівні з керівництвом у НАСА.

Брат узяв свою сорочку зі столу й легенько струсив її, з кімнати знову почувся пронизливий дзвін друкарської машинки.

— Що скажеш?

— Нормально, — відповіла я. — Проте ти пропустив велику складку на правому рукаві.

Кріс глянув на сорочку й голосно зітхнув.

— Це так у біса складно, — промовив він і знову опустив її на стіл. — Не розумію, нащо люди цим переймаються.

— Я не розумію, нащо ти цим переймаєшся, — відказала я. — І відколи тобі стало небайдуже, чи є у тебе складки на одязі? Раніше ти вважав, що вдягти штани — це вже нарядитися.

— Як мило, — скривився Кріс. — Ти однаково не зрозумієш.

— Ага, авжеж. Даруйте, розумако, я й забула, що ви в нас найкмітливіший.

Він розправив сорочку, не дивлячись на мене.

— Я маю на увазі, — повільно промовив брат, — що, аби мене зрозуміти, треба знати, як це — робити щось приємне для когось іншого. З поваги. Або з любові.

— О Боже, — зітхнула я.

— Саме так, — він знову взяв сорочку. Складка на рукаві однаково залишилася, проте я вже й не планувала на це вказувати. — Я про це й говорю. Милосердя. Стосунки. Це дві речі, яких тобі, на жаль, неабияк бракує.

— Та я королева стосунків, — обурилась я. — Агов, я весь свій ранок присвятила плануванню весілля нашої мами. Це вже в біса милосердно з мого боку.

— На тебе, — мовив Кріс, охайно накинувши сорочку на руку, як офіціант у дорогому ресторані накидає на руку рушник, — ще чекає досвід серйозних стосунків…

— Що?

— …і ти так часто сердилася й стогнала з приводу весілля, що мені складно назвати це милосердям.

Я лише витріщилася на брата. Останнім часом ми зовсім не ладнали. Здавалося, ніби йому промив мізки якийсь релігійний фанатик.

— Та хто ти такий? — обурилась я.

— Я тільки хотів сказати, — стиха промовив він, — що дуже щасливий. І хочу, щоб ти теж була щасливою. Як я.

— Я щаслива, — щиро відказала я, проте це прозвучало різко через злість, яка огорнула мене на той момент. А потім спокійніше додала: — Справді.

Кріс потягнувся вперед і ляснув мене по плечу, наче йому краще знати.

— Побачимося пізніше, — мовив він і рушив угору кухонними сходами до своєї кімнати.

Дивлячись, як він іде зі своєю досі пом’ятою сорочкою, я усвідомила, що скрегочу зубами — звичка, яка стала надто часто проявлятися останнім часом.

«Дзень!» — заскреготіла друкарська машинка з іншої кімнати. Мама почала друкувати з нового рядка. Вочевидь, Мелані та Брок Доббін були вже на півдорозі до розбитих сердець. Романи моєї мами вражали своєю романтичністю, вони розгорталися в різних екзотичних місцинах і були заселені героями, які мали все й нічого водночас. Багаті в матеріальному плані й бідні душею. Ну, й таке інше.

Я підкралася до входу на веранду, намагаючись поводитися якомога тихіше, і глянула на маму. Коли мама писала, здавалося, ніби вона перебуває в іншому світі, позбавленому нас із братом. Навіть коли ми були маленькими й верещали та пищали, мама, сидячи до нас спиною й друкуючи далі, підносила одну руку й промовляла: «Цить». Так, неначе цього було достатньо, аби ми замовкли й побачили, у

якому світі вона була цієї миті — у готелі «Плаза» чи на якомусь пляжі на Капрі, де вишукано одягнена жінка сумувала за чоловіком, якого, на її думку, втратила назавжди.

Коли ми з Крісом навчалися в початковій школі, наша мама взагалі не мала грошей. Тоді вона ще нічого не видала, крім своїх газетних статей. Але навіть ця робота ставала ненадійною, оскільки гурти, про які мама писала — як-от татів чи інші з 70-х, що їх зараз вважають «класичним роком», — почали розпадатися чи зникати з радіо. Ще вона викладала письменництво в місцевому громадському університеті. Цієї роботи майже не оплачували, тому нам доводилося жити в різних огидних квартирних комплексах із назвами на кшталт «Риджвудські сосни» та «Озерні ліси», хоча ані сосон, ані озер там геть не було. У ті часи мама писала за кухонним столом вечорами або пізно вночі, а іноді й після полудня. Навіть тоді її історії були екзотичними. Вона завжди підбирала безкоштовні брошурки в місцевих туристичних агенціях, а з паперового стосика в центрі перероблення сміття могла виловити журнал *Gourmet*{2}, який згодився для роботи. Мого брата мама назвала на честь свого улюбленого святого, а моє ім’я було навіяне маркою дорогого коньяку, рекламу якого вона побачила в журналі *Harper’s Bazaar*. І байдуже, що, поки ми виживали на макаронах швидкого приготування, мамині персонажі віддавали перевагу шампанському *Cristal* та ікрі. І коли вони ліниво прогулювалися містом у своїх брючних костюмах *Dior*, ми скуповувалися у секонд-хендах. Мама завжди любила гламур, хоча ніколи не бачила його зблизька.

Ми з Крісом постійно заважали мамі працювати, і це дуже дратувало її. Якось на блошиному ринку вона знайшла одну з отих сільських занавісок, виготовлених з довгих шнурків із нанизаними на них намистинами, й почепила її над входом до кухні. Ця умовна штора стала зрозумілим для всіх символом: якщо вона відсунута вбік, то можна заходити. Проте якщо занавіска була запнута, це означало, що мама працює й перекус та розваги варто шукати деінде.

Мені тоді було десь шість і я обожнювала стояти біля тієї занавіски й терти кінчиками пальців намистинки, спостерігаючи, як вони ковзають угору-вниз, видаючи тихесенькі звуки, схожі на маленькі дзвіночки. Я могла зазирати крізь них і бачити маму, яка, пишучи, мала

екзотичний вигляд, неначе якась ворожка чи фея. А може, й чаклунка. І вона справді була нею, проте я тоді цього не знала.

Більшість речей тих часів, коли ми мешкали в квартирі, давно було загублено чи роздано, проте занавіска з намистинами переїхала разом із нами до Великого Нового Дому, як ми його, прибувши сюди, назвали. Це була одна з перших речей, яку мама повісила, навіть перш ніж розмістила наші шкільні фото та свою улюблену копію картини Пікассо у вітальні. У стіні виднівся цвяшок, щоб прибирати занавіску вбік, проте зараз вона була повністю опущена. Трохи побита життям, але досі виконувала свою функцію. Я нахилилася ближче, щоб розгледіти маму. Вона досі наполегливо працювала, її пальці метушливо літали над клавіатурою. Тож я заплющила очі й прислухалася. Цю музику я чула все своє життя, навіть частіше за «Колискову». Усі ці удари по клавішах, ці букви, так багато слів. Я провела пальцями по намистинах: мамин образ розтікся брижами, немов по воді, м’яко розламався й зблиснув, після чого знову став цілим.

Розділ другий

Настав час кидати Джонатана.

— Нагадай іще раз, навіщо ти це робиш? — запитала мене Лісса.

Дівчина сиділа на ліжку й, курячи, переглядала компакт-диски. Вона засмерділа мою кімнату, хоч і обіцяла, що такого не станеться, бо старалася тримати руку за вікном і видихати надвір. Навіть коли я теж курила, то однаково не переносила смороду від цигарок. Проте Ліссі я часто попускала такі речі, хоч і не варто було. Думаю, кожен має хоча б одну таку подругу.

— Я до того, що мені подобається Джонатан.

— Тобі всі подобаються, — відказала я, нахиляючись ближче до дзеркала й перевіряючи, чи добре обвела олівцем губи.

— Неправда, — заперечила Лісса, піднесла диск і стала вивчати, що написано на звороті. — Мені ніколи не подобався містер Мітчелл. Він завжди витріщався на мої груди, коли я виходила до дошки доводити теореми. Він взагалі витріщався на груди кожної учениці.

— Ліссо, — мовила я, — зі школою вже покінчено. Та й учителів я не беру до уваги.

— Байдуже, — відповіла вона.

— Річ у тім, — вела далі я, повільно проводячи олівцем по губах, — що вже літо, а у вересні маю їхати до університету. А Джонатан… не знаю. Він не для тривалих стосунків. Джонатан не вартий того, щоб підлаштовувати під нього мій розклад, адже ми однаково розійшлися б за кілька тижнів.

— А може, й не розійшлися б.

Я відхилилася назад, щоб помилуватися своєю роботою, а потім трохи розмастила контур на верхній губі, вирівнюючи його.

— Ми розійдемося, — сказала я. — Я не потягну у Стенфорд більшу кількість перешкод, аніж мені потрібно.

Лісса закусила губу, а потім заправила свій пружний кучер за вухо, схиливши набік голову зі скривдженим виразом обличчя. Останнім часом вона часто так реагувала на розмови про кінець літа. Поки що моя подруга концентрувалася на безпечних вісьмох тижнях, які передували нашому роз’їзду в різних напрямках, і ненавиділа думати про те, що станеться опісля.

— Ну звісно, що ні, — тихо промовила подруга. — Тобто для чого тобі це?

— Ліссо, — зітхнула я. — Я не мала на увазі тебе. Ти ж це знаєш. Я про… — я вказала пальцем на ледь-ледь прочинені двері спальні, звідки досі лунало клацання маминої друкарської машинки й тихе вібрування скрипки на фоні, — сама знаєш.

Лісса кивнула. Але, щиро кажучи, я добре знала, що вона не розуміла мене. Лісса була єдиною з нас, для кого закінчення школи виявилось емоційною подією. Вона навіть гірко ридала на випускному, забезпечуючи собі червоні заплакані очі й розмазану туш на кожному фото й відео — тепер матиме на що скаржитися впродовж наступних двадцяти років. Тим часом я, Джесс і Хлоя не могли дочекатися, коли вийдемо на сцену, заберемо свої дипломи й будемо нарешті вільними. Нарешті вільними. А Лісса завжди надто глибоко переживала такі речі. І саме тому ми всі її захищали, а я дуже хвилювалася через те, що доведеться залишити подругу тут саму. Ліссу прийняли до місцевого університету, запропонувавши стипендію, і це надто хороша нагода, щоб відмовлятися. Не меншим бонусом було те, що її хлопець Адам теж туди вступив. Лісса все спланувала. Вони мали разом сходити на збори першокурсників, жити в гуртожитках, розташованих поблизу одне одного, відвідувати кілька спільних лекцій. Усе майже так само, як у школі, лише масштабніше.

Навіть думка про це спричиняла в мене свербіж. Але я ж не Лісса. За два останні роки я зробила все можливе, щоб досягти своєї мети — вирватися звідси. Поїхати. Отримати потрібні оцінки, щоб нарешті жити повністю самостійно. Ніяких планувань весілля. Ніяких заплутаних романтичних перешкод. Ніяких взаємозамінних вітчимів. Лише я та моє майбутнє. Тільки в такий щасливий фінал я вірю.

Лісса простягнула руку й увімкнула радіо. Кімнату миттю заповнила якась попсова пісенька з «ла-ла-ла» замість приспіву. Я підійшла до гардеробу, відчинила дверцята й стала роздивлятися.

— То що треба вдягати, коли плануєш когось кинути? — запитала Лісса, накручуючи пасмо волосся на палець. — Щось чорне, траурне? Чи, навпаки, щось веселе й яскраве, аби відволікти жертву від болю, який вона відчує? А може, якийсь камуфляж? Щось, що допоможе швидко зникнути, якщо раптом людина погано сприйме цю новину.

— Особисто я, — відповіла я, дістаючи пару чорних штанів і вертячи їх у руках, — віддаю перевагу чомусь темному й вузькому. І декольте. І чистій білизні.

— Але ти так вдягаєшся в будь-який звичайний вечір.

— Це і є звичайний вечір, — відказала я.

Десь у гардеробі мала бути чиста червона сорочка, яка мені подобалася, але чомусь у секції із сорочками її немає. А отже, тут хтось побував і покопирсався в моєму одязі. Я тримала свій гардероб у такому стані, як і все інше — чистим і охайним. Мамин дім зазвичай скидався на хаос, тож моя кімната була єдиним місцем, у якому я встановлювала свої порядки. У ній було прибрано, речі розкладені по своїх місцях так, щоб я могла легко знайти те, що треба. Так, це може здатися схибленістю. Але хіба не байдуже? Принаймні я не нечупара.

— Не для Джонатана, — відказала Лісса, а коли я глянула на неї, то додала: — тобто для нього це визначний вечір. Його покинуть. А він цього ще навіть не знає. Мабуть, їсть собі спокійно чизбургер, чи чистить зуби, чи забирає речі з хімчистки й не здогадується. Навіть на думці чогось такого не має.

Я припинила свої пошуки червоної сорочки й натомість дістала майку. Не знала, що можна відповісти Ліссі. Так, паршиво, коли тебе кидають. Але хіба не краще казати гірку правду? Визнати, що твої почуття до когось не настільки сильні, щоб і надалі гаяти на цю особу свій дорогоцінний час? Насправді я роблю Джонатанові послугу. Звільняю його для кращих можливостей. Та я взагалі майже свята, якщо задуматися.

Точно кажу.

Минуло пів години. Коли ми під’їхали до крамнички *Quik Zip*, там на нас уже чекала Джесс. Хлоя, як завжди, запізнювалася.

— Привіт, — мовила я, підходячи до Джесс.

Вона спиралася на свою гігантську, розміром із танк, стару «шеві» з обвислим бампером і цмулила екстравелику зіп-колу, наш улюблений «наркотик». Купування коли у *Quik Zip* — це найвигідніша угода в місті, адже вона коштувала всього 1 долар 59 центів, ще й можна просити добавку.

— Я йду по *Skittles*, — гукнула Лісса, гупнувши дверцятами авто. — Комусь щось узяти?

— Дієтичну зіп-колу, — відказала я й потягнулася по гроші, але подруга відмахнулася й рушила всередину. — Екстравелику!

Вона кивнула, й двері за нею зачинилися. Лісса бадьоро попрямувала до рядів із солодощами, безтурботно запхавши руки в кишені. Вона була ще тією ласункою, і всі про це знали. Лісса — єдина відома мені людина, яка здатна відрізнити *Raisinets* від звичайних родзинок у шоколаді. Виявляється, різниця таки існує.

— А де Хлоя? — запитала я в Джесс, але та лише знизала плечима, навіть не відриваючи губ від соломинки, з якої сьорбала зіп-колу. — Хіба ми не казали, що збираємось рівно о пів на восьму?

Подруга вигнула брову.

— Заспокойся, шило в дупі, — відказала вона, струсивши свій напій. Лід затріскотів, ковзаючи в залишках рідини. — Зараз тільки шоста.

Я зітхнула й сперлася на її автівку. Ненавиджу, коли люди запізнюються. Але Хлоя зазвичай запізнювалася хвилин на п’ять, Лісса натомість приходила завчасно, а Джесс — це Джесс: надійна, мов скеля, завжди на місці. Вона моя найкраща подруга з п’ятого класу і єдина, на кого я точно можу покластися.

Ми познайомилися, бо сиділи за сусідніми партами, розташованими згідно з алфавітною системою місіс Дуґлас. Спочатку сидів Майк Скеймен, шукач скарбів у носі, потім Джесс, потім я, а поряд зі мною Адам Страк із жахливими аденоїдами. Нам буквально довелося стати найкращими подругами в оточенні цих пожирачів власного нежитю.

Навіть тоді Джесс була великою. Не товстою. Вона не була й не є товстою. Радше масивною, з великими кістками. Високою й широкою. М’ясистою. Тоді вона була більшою за всіх хлопців у нашому класі, а грала у вибивного так жорстко, що сліди на тілі від її ударів тими червоними медичними м’ячиками залишалися аж до кінця занять. Багато хто вважав Джесс злою, але вони сильно помилялися. Вони не знали того, що знала я. Того літа у неї померла мама, залишивши її дбати про двох маленьких братів, поки тато цілими днями працював на електростанції. Із грошима в них завжди було туго, тому Джесс довелося швидко подорослішати.

Минуло вісім років. Переживши пекельну середню школу та більш-менш нормальні старші класи, ми досі дружили. Здебільшого

через те, що я знала про Джесс усе, але її замкнутість однаково нікуди не ділася. Ще одна причина полягала в тому, що вона була однією з небагатьох, хто не мирився з моєю поведінкою. А це саме собою варте поваги.

— Лише погляньте, — рівним голосом сказала Джесс, схрещуючи руки на грудях. — Королева таки прибула.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ